

cartelera **Turida**

827

10-16 diciembre de 1979

20 ptas.

Teatro

musical de "Pavesos".—En Teatre València.

Nou espectacle, noves cançons. L'espectacle és nou, però marca una continuïtat en la línia de «Pavesos». Fer una altra cosa haguera estat defraudar als nombrosos seguidors del popular conjunt músic-teatral valencià. La presència de Cèlia Camps en la coordinació d'aquest darrer espectacle potser haguera fet esperar un major contingut «social», però la nostra companya de redacció en C. T. s'ha estimat més servir al grup en lloc de servir-se'n. «Pavesos» deu d'acomplir la seua evolució a partir de les seues pròpies experiències i de les seues pròpies contradiccions: sorgit com grup «amateur», faller i una mica sub-cultural, la seua trajectòria palesa una admirable capacitat de superació, sobre tot en la figura del seu líder indiscutible: Joan Monleón.

La línia de continuïtat de «Pavesos» (present ja en el disc LP del mateix títol, que ha originat l'espectacle) es palesa en la seua sornegueria, desimbolta i vitalista, centrada sobre tot en referències al sexe, a una enyorança d'antigues formes artístiques perdudes, netament valencianes, barrejat tot això amb una assumptió peculiar de la cultura «pop». La particularitat d'aquest «València-Es-tambul-Konstantinopoli» radica en la pretensió d'un major acabat i brillantor en la presentació de l'espectacle —que vol recobrar, i sovint ho aconsegueix, les fórmules de l'antiga revista musical—, així com en l'intent de donar un toc de «Mediterraneïtat» i d'exotisme a determinats pasatges.

Considere que és millor el que té «d'acabat» com a producte, que en allò que pugua tindre de valor cultural. Però això ja és digne de consideració. «Pavesos» manté sis músics sempre en escena, ben dirigits per Jordi Reig, quan en els teatres s'ha implantat el «play-back»; i de la resta dels elements cal destacar l'extraordinari vestuari («fastuos», es deia abans) de Montesinos, sempre imaginatiu, divertit i amb «ganxo» escènic, com ja havia demostrat anteriorment en el seu treball per a **Los malcasados de València**.

No es pot deixar de subratllar l'actuació de Joan Monleón, sempre superant-se a sí mateix, àgil i espontani, però del què encara cal esperar millors resultats en el futur.

Ens trobem davant d'un espectacle lleuger i desembarassat, que no defraudarà a aquells que acudeixquen a divertir-se. Pot ser l'espectacle dels Nadals: una festa per a les festes.

F. Cornell

CALIDOSCOPI, de Manuel Molins.—El Micalet.

P

ARLAR de Manolo Molins és parlar de tota una dècada de teatre valencià. El seu nom engloba una sèrie d'experiències suggestives de la nostra escena; algunes enterament aconseguides, altres fallides, però, sempre allisonadores.

Molins, és un home inquiet que mai no se conforma amb el treball fet, que continuament cerca noves fronteres. La seua màxima preocupació ha estat sempre oferir a l'espectador un producte estèticament digne i valuós; el que tinga èxit o no en el seu intent és tot un altre problema.